

Ympäristöministeriö

LAUSUNTO

1

kirjaamo@ym.fi

6.9.2021

Dnro 331/2021

Asia: Paliskuntain yhdistyksen lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi luonnonsuojelulain ja eräiden siihen liittyvien lakien muuttamisesta

Diaarinumero: VN/12128/2019

LUONNONSUOJELULAIN UUDISTAMINEN

Luonnonsuojelulain uudistamisen tavoitteena on ajantasaistaa lakia ja parantaa sen vaikuttavuutta. Lain tehtävänä on tehostaa lajien ja luontotyyppien suojelua, kehittää luontotiedon hallintaa, edistää ilmastomuutoksen hillintää ja muutokseen sopeutumista sekä luonnon monimuotoisuuden suojelua ja kestävää käyttöä. Lain tarkoituksena on Marinin hallitusohjelman mukaisesti pysäyttää luonnon monimuotoisuuden heikkeneminen Suomessa. Tähänastiset toimet monimuotoisuuden heikkenemisen pysäyttämiseksi ovat olleet riittämättömiä. Luontokato on jatkunut ja ilmastomuutos lisää sitä entisestään. Lisääntyvä teollinen maankäyttö tulee kiihdyttämään luontokatoa entisestään. Luontokadon pysäyttäminen ei ole mahdollista pelkkiä luonnonsuojelualueita ja uhanalaisia lajeja koskevalla lainsäädännöllä. Koko ympäristölainsäädännön ala tulee päivittää vastaamaan luonnon monimuotoisuuden heikentymisen pysäyttämiseen. Niinpä asiassa ensisijaisen tärkeä lähtökohta on koko ympäristölainsäädännön tarkastelu kokonaisuudessaan sekä kaikki maankäytön suunnittelu sekä olemassa olevan toiminnan kehittäminen suhteessa monimuotoisuuteen.

Lakiluonnoksessa todetaan tutkimustiedon osoittaneen, että ”elinympäristöjen häviäminen ja heikentyminen on tärkein syy lajien uhanalaistumiseen ja häviämiseen. Suomessa merkittävimmät heikentävät vaikutukset elinympäristöihin ja lajeihin aiheutuvat metsätaloudesta ja maataloudesta, rakentamisesta, ilmastomuutoksesta ja saastumisesta.” (s. 9.)

Poronhoito on luonnosta riippuvainen elinkeino, jolla on pitkät perinteet ja jonka oikeutus, poronhoito-oikeus, on todettu lainsäädännön tasolla. Poronhoidon taloudellinen, kulttuurinen ja sosiaalinen merkitys koko poronhoitoalueella on suuri. Luonnon säilyttäminen monimuotoisena turvaa poronhoidon toimintaedellytyksiä. Lisääntyvän teollisen maankäytön myötä laajojen ja yhtenäisten suojelualueiden merkitys poronhoidolle tärkeinä laidun- ja toiminta-alueina on korostunut ja korostuu entisestään.

Valtion luonnonsuojelualueet (sisältäen erämaa-alueet) kattavat 27,7 % poronhoitoalueen maa-alasta. Suojelualueiden pinta-ala paliskunnan maa-alasta vaihtelee välillä 0,1–92,8 % (Kumpula ym. 2019). Suuri osa pohjoisimmista paliskunnista on suojelualueiden piirissä ja eteläisemmilläkin alueilla suojelualueet ovat tärkeimpiä laidun- ja toiminta-alueita.

Poronhoitolaki

Luonnonsuojelulain uudistuksessa tulee ottaa huomioon poronhoitolaki (848/1990) ja turvata poronhoidon edellytykset toimia ja kehittää elinkeinoa suojelualueilla ja muutenkin luonnonsuojelulain toimeenpanossa.

Poronhoitoalueella on vapaa laidunnusoikeus poronhoitolaissa luetelluin rajoituksin. Laidunnusoikeus on riippumaton maan omistus- ja hallintaoikeudesta eli porot saavat oleskella ja ottaa ravintonsa vapaasti luonnosta. Vapaa laidunnusoikeus on edellytys kannattavalle poronhoidolle ja poronhoitokulttuurin säilymiselle. Se on ikiaikainen nautintaoikeus, joka on tarkoitettu ja tunnustettu pysyväksi oikeudeksi ja on turvattu laintasoisella säädöksellä (PHL 3 §, HE244/1989). Poronhoito-oikeutta ei saa rajoittaa luonnonsuojelulain uudistuksessa.

Poronhoitolain 2 §:ssä määritellään erityisesti poronhoitoa varten tarkoitettu alue, jossa maata ei saa käyttää sillä tavoin, että siitä aiheutuu huomattavaa haittaa poronhoidolle ja maan luovuttaminen ja vuokraaminen tällä alueella saa tapahtua vain sillä ehdolla, että maanomistajalla tai vuokramiehellä ei ole oikeutta saada korvausta porojen aiheuttamista vahingoista.

Poronhoitolain 53 §:ssä säädetään valtion viranomaisen neuvottelovelvollisuudesta: suunnitellessaan valtion maita koskevia, poronhoidon harjoittamiseen olennaisesti vaikuttavia toimenpiteitä valtion viranomaisen on neuvoteltava asiasta asianomaisen paliskunnan kanssa. Paliskuntain yhdistys katsoo, että tämä koskee luonnonsuojelulain mukaisessa suojelualueiden suunnittelussa esimerkiksi hoito- ja käyttösuunnitelmien ja järjestyssäännön laatimista sekä uusien suojelualueiden perustamista.

6 luku Luonnonsuojelualueet

Luonnonsuojelulain uudistuksen lakiehdotuksen 51 § sallii kansallispuistoissa ja luonnonpuistoissa sellaiset toimenpiteet, joita luonnonsuojelualueen asianmukainen hoito tai käyttö edellyttää ja jotka eivät vaaranna alueen perustamistarkoitusta. Sen mukaan on sallittua harjoittaa poronhoitoa poronhoitolain (848/1990) mukaisesti. Siitä poiketen Metsähallitus voi kuitenkin luonnontutkimukseen liittyvästä tai muusta erityisestä syystä rajoittaa porojen laiduntamista luonnonpuistossa. Rajoittamisesta aiheutuvat aitaamis- ja muut kustannukset suoritetaan valtion varoista. Nämä 51 § kirjaukset vastaavat nykyistä luonnonsuojelulakia. Edelleen on syytä korostaa, kuten lain perusteluissakin tehdään, että laiduntamisen rajoittaminen luonnonpuistoissa, mikäli sellaiseen ratkaisuun päädytään, olisi pienialaista.

Lakiesityksen 52 §:n mukaan luonnonsuojelualueilla voidaan sen perustamistarkoitusta vaarantamatta Metsähallituksen luvalla rakentaa poronhoitoon liittyviä rakennuksia ja rakennelmia sekä laskeutua ilma-aluksella (esim. poronhoitotöissä helikopterilla). Tämä vastaa nykyistä lakia. Sen sijaan pykälään kirjatut luvan määräaikaisuus ja mahdollisuus antaa ehtoja, on uutta: ”Lupa poiketa rauhoitussäännöksestä annetaan määräaikaisena ja se voi olla voimassa enintään kymmenen vuotta kerrallaan.” Pykälässä tarkoitettuun lupaan voidaan liittää ehtoja. ”Ehdot voivat sisältää ajallisia tai alueellisia rajoituksia tai toimia, joita hakijan on noudatettava toiminnasta suojeluarvoille aiheutuvien haittojen välttämiseksi tai rajoittamiseksi.” Määräaikaisuus on ongelmallista poronhoitoa varten tarvittavien rakennelmien ja rakennusten osalta. On syytä korostaa, että poroaitapaikkoja tehdään vain tarpeeseen ja suojelualueilla on huomattavan vanhojakin erotusaitapaikkoja, jotka ovat paitsi merkittävä osa elävää elinkeinoa myös osa alueen kulttuuriperintöä. Myös paliskuntien raja-aidat ovat pysyviä rakenteita, jotka on pääosin rakennettu MMM:n luvalla. Paliskuntain yhdistys esittää, että tämä tulee lisätä joko poikkeuksena lakiin tai vähintään hallituksen esityksen perusteluihin siitä, millaisia asioita koskien luvan voimassa oloa voitaisiin uudella päätöksellä jatkaa: poronhoidon rakenteet ovat ilman muuta tällaisia, joita on välttämättömästi jatkava. Paliskuntain yhdistys myös vierastaa ajatusta ”hakemuksesta” tässä yhteydessä, sillä se tarkoittaa, että paliskunnan tulisi toimia aktiivisesti asiassa. Poronhoidon rakenteista on laadittu Metsähallituksen toimesta aitavuokrasopimukset ja niiden voimassa oloa seuraa ja jatkaa Metsähallitus

lähettämällä paliskunnalle allekirjoitettavaksi uuden sopimuksen, ellei sitten päädytä aidan tai muun rakenteen purkamiseen, mikä on harvinaista. Sopimukset voivat tietyvästi olla pidempiäkin, kuin kymmenen vuotta, esimerkiksi laidunkiertoaidoissa pääsääntö on 15 vuotta, erotusaidoissa 10-15 vuotta. Pykälän 4 momenttiin uutena kirjattu ehtojen antamisen mahdollisuus poronhoidon rakenteiden osalta ei myöskään tunnu tarpeelliselta. Poroaidat rakennetaan sellaisiksi kuin on tarkoituksenmukaista porojen laidunnuksen ohjaamisen ja poronhoitotöiden onnistumisen kannalta. Se, että Metsähallitus antaisi ”ehtoja” asiassa, tuntuu vieraalta. Aitavuokrasopimuksissa *sovitaan* toki erilaisista periaatteista, kuten hirviporteista tai veräjistä. Tämän vuoksi Paliskuntain yhdistys esittää, että poronhoidon rakennelmien ja rakennusten osalta luvan hakemista kymmenen vuoden välein ei säädettäisi, vaan että nykykäytäntö voisi jatkua.

Lakiehdotuksen 52 §:n luettelon 3-kohdan mukaan kansallispuistossa ja luonnonpuistossa voidaan sen perustamistarkoitusta vaarantamatta Metsähallituksen luvalla poistaa sellaisten riistaeläinlajien yksilöitä, jotka aiheuttavat ilmeisen uhan ihmisen turvallisuudelle tai omaisuudelle aiheutuvasta merkittävästä taloudellisesta vahingosta. Tämä vastaa nykyisen lain kirjausta ja on tarpeellinen. Lain esitöiden mukaan ”käytännössä lainkohta tulisi sovellettavaksi lähinnä hirvieläinten liikenteelle aiheuttamien vahinkojen torjumisessa, harmaahylkeiden ammattikalastukselle aiheuttamien vahinkojen ehkäisemisessä, suurpetojen karja- tai porotaloudelle aiheuttamien vahinkojen rajoittamisessa sekä vaaraa aiheuttavien karhu- ja susiyskilöiden poistamisessa.” Tämä on tärkeä kohta, sillä se tarkoittaa, että näille alueille voidaan myöntää oikeus metsästyslain 41 a §:n vahinkoperusteisten poikkeuslupien käyttämiseen porovahinkojen estämiseksi. Paliskuntain yhdistys katsoo, että luvanmyöntämisen käytäntöjä suojelualueilla tulee kehittää: luonnonsuojelualueilla vahinkoperusteisilla poikkeusluvilla tapahtuva pyynnin luvitus tulee olla jouhevaa. Samojen lupien kuin suojelualueiden ulkopuolisilla valtionmailla tulisi riittää: Suomen riistakeskuksen myöntämä poikkeuslupa sekä Metsähallituksen erätalouden myöntämä maastoliikennelupa ja mahdollinen metsästyslupa (jos ulkopaikkakuntalainen). Vahinkoperusteisten poikkeuslupien käyttöä ei saa rajata koskemaan vain jotain tiettyjä lajeja, vaan kaikkia tulee voida tarpeen mukaan luvanvaraisesti poistaa. Muutamissa nykyisissä kansallispuistoissa tällaisia rajoituksia on ja niitä tulisi muuttaa.

Muuhun valtion luonnonsuojelualueeseen (53 §) sovelletaan, mitä 50–51 §:ssä ja 52 §:n 1 momentissa säädetään, muutamien poikkeuksin, jotka koskevat esimerkiksi metsästystä. Metsästys olisi sallittu metsästyslain 8 §:n tarkoittamalle alueelle perustettavilla muilla luonnonsuojelualueilla. Tämä vastaa voimassa olevaa lakia ja on tarpeellista mm. maasuurpetokantojen säätelemisen vuoksi. Tällöin alueella voidaan toteuttaa esim. karhun kiintiömetsästystä ja maasuurpetojen vahinkoperusteista poikkeuslupapyyntiä. Metsästyslain 8 §:n tarkoittamalla alueella kunnassa vakinaisesti asuvalla henkilöllä on oikeus metsästää kotikunnassaan valtion omistamilla alueilla. Valtioneuvoston asetuksella voidaan myös säätää, että metsästys on sallittu vain metsästyslain 8 §:ssä tarkoitettulle kuntalaiselle, jos se on tarpeen riistakantojen turvaamiseksi tai hoitamiseksi.

Muulla kuin metsästyslain 8 §:n alueella (eli poronhoitoalueen kunnista Oulu, Utajärvi ja Ii) sijaitsevalla muulla luonnonsuojelualueella eläinten tappaminen, pyydystäminen ja hätyyttäminen on kielletty. Luonnonsuojelualueen perustamisasetuksella voidaan kuitenkin säätää metsästyksen sallimisesta muulla luonnonsuojelualueella, jos metsästys ei vaaranna alueen perustamistarkoitusta tai aiheuta haittaa alueen muulle käytölle. Säännökset voivat olla ajallisesti tai alueellisesti rajoitettuja taikka kohdistua tiettyyn riistaeläinlajiin. Paliskuntain yhdistys katsoo, että pykälän kohta siitä, että perustamisasetuksessa voidaan säätää metsästyksen sallimisesta, on tärkeä ja tarpeellinen.

Ehdotuksen 56 §:n mukaan saamelaisten kotiseutualueella sijaitsevilla kansallis- ja luonnonpuistoissa on turvattava saamelaisten kulttuurin ylläpitämisen ja kehittämisen edellytykset. Tämä on tärkeä kirjaus ja turvaa osaltaan poronhoidon edellytyksiä alueella. Pykälän 2 momenttiin sisältyy periaate kuntalaisten metsästysoikeuksien huomioimisesta niissä tilanteissa, kun kansallispuistoja perustetaan metsästyslain 8 §:n tarkoittamille, vapaan metsästysoikeuden alueelle. Siten Pohjois-Suomeen perustettavien uusien kansallispuistojen perustamissääädöksissä on tarkoitus turvata erityisesti paikallisten asukkaiden oikeuksien säilymistä. Näistä poronhoito ja kalastus on muualla laissa olevien poikkeussäännösten nojalla sallittu yleisesti kansallispuistossa. Metsästyksiä koskeva periaate tulee otettavaksi huomioon, kun eduskunta tapauskohtaisesti päättää uusien kansallispuistojen perustamisesta Pohjois-Suomeen. Tämä on käytännössä tarkoittanut, että puistoja perustettaessa metsästyksi on perustamislaissa tai asetuksessa sallittu paikkakuntalaisille. Metsästysoikeuden säilyttäminen on ollut ehtona puistojen paikalliselle hyväksyttävyydelle, sillä se on tärkeä osa pohjoisen Suomen kulttuuria, elämäntapaa ja elinkeinoja. Paikkakuntalaisen oikeus metsästyksiä pohjoisen Suomen valtionmailla perustuu samantyyppiseen ikiaikaiseen nautinto-oikeuteen kuin poronhoito-oikeus. Paliskuntain yhdistys katsoo, että paikallisten asukkaiden oikeus metsästyksiä metsästyslain 8 §:n alueelle sijoittuvilla valtionmaiden suojelualueilla on tärkeää turvata.

Ehdotuksen 57 § säätelee liikkumisrajoituksista luonnonpuistoissa, mutta pykälän 4 momentin mukaan ne eivät koske liikkumista tehtävissä, jotka ovat tarpeen poronhoitoa varten. Muuten poronhoidon liikkumisoikeus luonnonsuojelualueilla tulee lakiehdotuksen 51 §:n ja maastoliikennelain kautta. Poronhoidon harjoittamiseen liittyvästä maastoliikenteestä säädetään maastoliikennelain (1710/1995) 4 §:n 2 momentin 3 kohdassa, jonka mukaan moottorikäyttöisellä ajoneuvolla liikkumiseen tai ajoneuvon pysäyttämiseen tai pysäköintiin ei tarvita lupaa poronhoitoon kuuluvissa töissä poronhoitolaissa tarkoitetulla poronhoitoalueella ja sen välittömässä läheisyydessä lumipeitteen aikana, eikä näihin töihin kuuluvissa välttämättömissä tehtävissä liikkumiseen lumettomassa maastossa.

Lakiehdotuksessa poistetaan mahdollisuus myöntää malminetsintälupien edellyttämiä poikkeuslupia luonnonsuojelualueille. Tämä on Paliskuntain yhdistyksen näkemyksen mukaan tarpeellista ja erittäin tärkeää. Malminetsintä voi itsessään vaarantaa alueen suojeluarvoja. Mikäli malminetsintä johtaisi kaivoksen perustamiseen, sitä ei voisi tehdä ilman, että suojelualue lakkautetaan. Kyse on suojelualueiden arvoista ja turvasta, jotka ne antavat myös alueen alkuperäiselle elinkeinolle ja kulttuurille. Malminetsintän mahdollisuuden luonnonsuojelualueilla poistaminen laista on kaivoslaki NYT -kansalaisaloitteen ja siitä seuranneen eduskuntakäsittelyn mukainen linjaus ja Paliskuntain yhdistys kannattaa sitä.

4 luku Luonnon monimuotoisuuden suojelun ja hoidon edistäminen

Avustukset luonnon monimuotoisuuden suojelun ja hoidon edistämiseen ovat keskeisiä vapaaehtoisen suojelun toteutuksessa ja luontoarvojen vaalimisessa, esimerkkinä METSO-ohjelma. Näiden osalta ei kuitenkaan ole yhdenvertaisuusperiaatteiden mukaista rajata avustuksia vain osaan maata. Avustusten tulee olla käytettävissä koko maassa, Lappi mukaan lukien. Avustusten rajaaminen vain Etelä-Suomeen asettaa Pohjois-Suomen maanomistajat sekä taloudellisesti että toiminnallisesti heikompaan asemaan omien maiden käyttömahdollisuuksien osalta. Paliskuntain yhdistys esittää, että em. avustusten tulee olla haettavissa koko Suomessa.

8 luku Eliölaajien suojelu

Voimassa olevassa luonnonsuojelulaissa lintujen pesäpuiden suojelu on rajattu vain suuriin petolintuihin. Jotta suojelulla olisi todellista merkitystä, tulisi suojelun kattaa suurten petolintujen pesinnän lisäksi

muutkin petolinnut sekä pöllöt. Pelkän pesäpuun suojelun sijasta suojelun tulisi kattaa pesimäalue laajemmin.

10 luku Maiseman suojelu ja hoito sekä luonnonmuistomerkit

91 § Maisemanhoitoalueet

Pykälän mukaan valtakunnallinen maisemanhoitoalue tai muu maisemanhoitoalue voitaisiin perustaa luonnon- tai kulttuurimaiseman kauneuden, historiallisten ominaispiirteiden tai siihen liittyvien muiden erityisten arvojen suojelemiseksi ja hoitamiseksi. Tässä tulee huomioida pohjoinen ulottuvuus ja mainita mahdollisten suojeltavien maisemanhoitoalueiden esimerkkinä vanhat poroerotusalueet, jotka ovat keskeinen osa poronhoitoalueen kulttuurimaisemaa.

Ekologinen kompensatio

Lakiluonnoksessa todetaan, että ”ekologisella kompensatiolla voi olla positiivinen vaikutus luonnon monimuotoisuuteen kahdella tapaa. Ensinnäkin se ohjaisi suuntaamaan ympäristönkäyttöhankeita sellaisiin sijainteihin, joissa ei ole luonnonsuojelulain suojelemia arvoja. Toiseksi nykyisellään hyvittä-mättä jäävät heikennykset hyvitetäisiin jatkossa.”

Tässä näkökulmassa jää kokonaan huomiotta luonnon monimuotoisuuden kokonaisvaltaisuus. Maan-käyttöpaineen lisääntyminen varsinaisten suojelualueiden ulkopuolella ei voi tuottaa positiivisia vaikutuksia luonnon monimuotoisuudelle. Esimerkiksi luonnossa elävien eläinlajien elinalueiden pirstoutu-minen ja luontoalueiden hupeneminen suojelualueiden ulkopuolella heikentää osaltaan luonnon moni-muotoisuutta ratkaisevalla tavalla. Kaikki luonnossa elävä ei mahdu elämään pelkillä suojelualueilla. Luontoarvot tulee huomioida kokonaisuutena myös suojelualueiden ulkopuolisessa luonnossa.

Lisäksi Paliskuntain yhdistys huomauttaa, että poronhoidon perusyksiköiden eli paliskuntien näkökul-masta ekologinen kompensatio on ongelmallinen. Paliskunnat jakautuvat usein alueesta riippuen vielä pienempiin poronhoitoyksiköihin, tokkakuntiin/siidoihin/kyläryhmiin. Ekologisen kompensation tulisi toteutua sen paliskunnan ja sen poronhoitoyksikön alueella, millä itse toimenpidekin toteutuu, jotta kom-pensatio toteutuisi oikeudenmukaisesti.

Lakiuudistukseen liittyvät lakimuutokset

1.12 Laki vesilain muuttamisesta

2 luvun 11 §. Eräiden vesiluontotyyppien suojelu.

Suojeluun esitetään lisättäväksi uusia luontotyyppisiä.

Pykälän 1 ja 3 momentissa säädettäisiin suojelun piiriin kuuluvista vesiluontotyypeistä. Suojelun piiriin kuuluisivat muualla kuin Lapin maakunnassa sijaitsevat luonnontilaiset ja luonnontilaisen kaltaiset purot ja norot. Ojitukset, perkaukset ja erilaiset metsätaloudelliset toimenpiteet ovat merkittävimmät purojen ja norojen tilaan vaikuttavat tekijät. Esityksen mukaan Lapin maakunnassa on muuhun Suomeen verrat-tuna runsaasti luonnontilaisia pienvesiä, minkä vuoksi Lapin maakunta esitetään rajattavaksi

suojelusäädöksen ulkopuolelle. Tämä ei ole hyväksyttävää. Lapin maakunnan merkitys puhtaiden luonnontilaisten pienvesien suojelussa on valtakunnallisesti ja Euroopan mittakaavassa erittäin keskeinen. Puhtaiden vesien suojelu onkin välttämättömän tärkeää juuri Lapin maakunnan alueella, missä on vielä olemassa suojeluarvoja. Paliskuntain yhdistys esittää, että vesiluontotyyppejen suojelun tulee kattaa kokonaisuudessaan myös Lapin maakunnan alue.

Luonnonsuojelualueiden perustamislakien muutokset

Poronhoitoalueen uusimpien kansallispuistojen eli Syötteen, Pallas-Yllästunturin, Pyhä-Luoston ja Hosan, perustamislakeihin ehdotetaan pieniä, lähinnä teknisiä muutoksia. Niissä muutettaisiin 1 §:n viittaus voimassa olevaan luonnonsuojelulakiin viittaukseksi uuteen luonnonsuojelulakiin. Pykälät vastaisivat sisällöltään voimassa olevia lakeja. Rauhoitussäädösten osalta näiden puistojen laeissa muutettaisiin voimassa olevan lain viittaukset uuden luonnonsuojelulain viittauksiin. Sisältö pysyisi pääosin samana, mutta rauhoitussäädöksiin (luku 6) tulleet muutokset, joita on käsitelty edellä, tulisivat voimaan näissä puistoissa.

Lopuksi

Poronhoidon harjoittamisen oikeutus on ikiaikainen nautintaoikeus, josta on säädetty poronhoitolailla. Poronhoito-oikeus huomioidaan sekä voimassa olevassa että lausunnolla olevassa luonnonsuojelulaissa sallimalla poronhoito ja sen tarvitsemat toiminnot (rakenteet, maastoliikenne) suojelualueilla. Oikeus elinkeinon harjoittamiseen sekä saamelaisten oikeus ylläpitää ja kehittää omaa kieltään ja kulttuuriaan ovat myös perustuslaillisia oikeuksia. Luonnon monimuotoisuuden säilyttäminen hyvässä tilassa on poronhoidolle ensiarvoisen tärkeää. Yhtenäiset, rauhalliset luonnonlaitumet ovat poronhoidon elinehto. Poronhoidon oikeuksia tai asemaa ei saa heikentää luonnonsuojelulain uudistuksessa, vaan ne tulee turvata.

Maasuurpetojen metsästystä säädellään metsästyslainsäädännön kautta varsin tiukasti. Esimerkiksi karhun ja ahman pyynnille asetetaan vuosittain kiintiöt, joissa on tiukat määrälliset, alueelliset ja ajalliset rajoitukset. Myös maasuurpetojen vahinkoperusteisten poikkeuslupien myöntämisen ehdot ja rajoitukset ovat varsin tiukat. Maasuurpetojen poikkeuslupapyyntiä ei ole tarkoituksenmukaista säädellä nykyistä tiukemmin luonnonsuojelualueilla. Poikkeuslupien käyttömahdollisuudet ja paikallisten asukkaiden metsästysoikeus metsästyslain 8 §:n alueen luonnonsuojelualueilla tulee turvata luonnonsuojelulain uudistuksessa.

PALISKUNTAIN YHDISTYS

Anne Ollila
toiminnanjohtaja

Viitteet

Kumpula, J., Siitari, J., Siitari, S., Kurkilahti, M., Heikkinen, J. & Oinonen, K. (2019). Poronhoitoalueen talvilaitumet vuosien 2016–2018 laiduninventoinnissa – Talvilaidunten tilan muutokset ja muutosten syyt. Luonnonvara- ja biotalouden tutkimus 33/2019, Luonnonvarakeskus ja Suomen ympäristökeskus, Helsinki 2019. 86s.

ma/ao